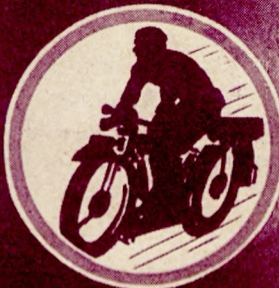

Amicul Tinerimii

BC Central University Library Club

Ion Dinescu

JERTFA

Cum totul se preschimbă, nu-i pentru veci suspinul;
Și primul om rămase să guste fericirea,
Căci are o aromă în sine și pelinul,
Iar deseori îți pare mai dulce rătăcirea.

Și prins de 'nlănțuirea din propria lui vieată,
El, rosturile firii, căta în adieri;
Părea că întreveđe în orice dimineată,
O veșnică 'ntrebare a zilelor de eri.

Părea, că revărsată în jurul său iubirea,
E'n glasul unei pasări, în sborul unui flutur,
Așa ajunse 'n toamnă când pierе 'npodobirea,
Când de urgia vremii frunzișele se scutur.

Din zi în zi pierise cu orice năzuință,
Tot farmecul din juru-i și dulcile cântări,
El sta să 'nfiripeze întâele credințe,
Căci gol era în suflet, pustiu în depărtări.

.... Se așternea zăpadă și pentru prima oară
Din nord vuia năprasnic un vifor ne'nterupt,
Crezu în sine omul că vremea îl doboară,
Că firul vieței sale și-al zilelor e rupt.

Privea întreagă firea spre omul în durere,
El căută spre ceruri adânc încrezător....
Nu s'auzea nimica și nicio mângâere
Nu cobora din cerul acoperit de nor.

Ci iată, că stejarul uitându-se pe sine,
Spre ceruri se înalță zicând în rugăciune,
Că nu se înspăimântă de-a deveni tăciune,
Când poate fi prin jertfă tot omului spre bine.

O zi la Vișta

Tineri din Cluj în costume de sărbătoare dela Vișta.

Pe un timp frumos cu soare, plecăm îngrămădiți într-o mașină spre Vișta, un sat din împrejurimile Clujului. Dar nu făcărăm decât câteva sute de metri înafară de raza orașului și, spre surprinderea noastră, hainele de pe noi începură să-și schimbe culoarea. Din cauza căldurii? Din cauza soarelui? Nu. Cei cari aveau haine negre, vrând, nevrând, s'au pomenit îmbrăcați în haine mai deschise... Pălăriile luară și ele o culoare cu totul nouă, iar cei

cari din imprudență rămăseseră cu capul descoperit, observară că dela plecare, într'un laps de câteva ore, încărungișeră! Mi se pare că am uitat să spun că mașina cu care mergeam era deschisă, așa că tot praful care se ridica sub formă de nori groși în urma noastră, împinși de un curent nevăzut, trecea și prin fața mașinei. Vârtejul acesta în jurul nostru, și pe de altă parte norii produși de mașinile ce întâlneam în drum, au reușit să ne dea o înfățișare deosebită. Totuși, plini de praf, în cântece și bucurie făcărăm o intrare ca și triumfală în Vișta, spre spaima găștelor pe care le deranjam din reveria dimineții și în ciuda unor rațe cari tocmai porniseră pe șosea să-și facă antrenamentul în vederea câștigării cupei, cu ocazia Olimpiadei ce au de gând să organizeze.

Prietenii noștri la cari orânduimem să mergem ne întâmpinară cu multă bucurie. Erau îmbrăcați, spre deosebirea noastră, în costum de sărbătoare.

Dar se vede că biruința noastră asupra risipirii cărdurilor de găște și rațe cu ocazia intrării în sat, cât și bucuria întâlnirii cu cei cari ne așteptau, trebuia să fie oarecum temperată, căci o ploaie mărunță ce dădea să se înțeleagă că avea să fină mult, veni să ne mai domolească focul bucuriei din inimă, de teamă să nu fim mistuiți.

Ne aciuirăm fiecare unde putărăm, oarecum triști, căci nu ne puteam bucura pe deplin de vizita făcută. Tristețea însă n'o arătam pe față. De aceea, un fotograf avu ideea fericită să ne fotografieze pe ploaie, în costumul de sărbătoare din Vișta. Ar fi fost interesant ca un alt fotograf, și mai curajos, să fi stat să fotografieze atât pe fotograful nostru, cât și pe noi toți,

Doi prieteni îmbrăcați tot în costum de sărbătoare.

cari cu fețe pline de mândrie, stăteam falnici întâmpinând cu bărbăție ploaia care ne săruta vicleană, voind să ne păteze frumoasele costume.

Dar nici de astădată lucrurile nu merșeră prea bine, căci sărmanul fotograf, în graba sa, făcu două feluri de fotografii pe o singură placă: o amestecătură de oameni și peisagii.

Însă iată că deodată soarele învinse norii și un vântuleț îi trimese și prin alte meleaguri, iar nouă ne dădu ocazia să admirăm locurile frumoase din Vișta, scăldate acum în frumoasele raze de soare ale unui amurg plăcut.

Prietenii noștri ne invitară la o frumoasă întrunire a tinerilor din Vișta, unde un conferențiar prezentă adunării fintele înalte și frumoase la cari ar trebui să năzuiască fiecare tânăr, și anume fintele arătate și exemplificate în viața lui Isus.

Apoi am fost invitați la masă. Ce primire plăcută! Din belșug ne-au pus la dispoziție ce-au avut

mai bun, voind prin aceasta să ne arate că așa știu cei din Vișta să-și manifeste bucuria când sunt vizitați.

Dar trebuia să plecăm. Mașina ne aștepta să ne ducă înapoi la oraș. Cu părere de rău ne luarăm rămas bun dela toți și pornirăm la drum.

De data aceasta lucrurile luară o altă întorsătură, căci din pricina ploii, șoseaua se udase bine și mașina noastră voia să meargă tot prin șanțuri, numai drept nu prea avea poftă să meargă. Se vede că era și ea amețită de bucuria pe care o avusese în Vișta!

Și astfel petrecărăm o zi frumoasă în Vișta, și de o amintire plăcută.

Tânărul meu ideal

Tânărul meu ideal este o persoană bine formată în principii, studios, care are o ținută anumită în viață, și nu îngăduie să fie impiedecat prin ceva dela atingerea scopului său. El este respectuos față de cei mai în vârstă, milos față de cel slab și greșit, iubește pe copii, respectă părerea tatălui, având o deosebită atenție față de părinții săi. Nici pe ascuns nu va consimți la cuvintele rele spuse despre femeie. El e om care știe cum să se poarte în lume; om cu un simțimânt fin de umor, aceea calitate, care indulcește și cel mai greu drum, căci râsul este mai de preț în orice târg decât suspinul sau oftatul. Totuși, nu va avea înclinarea spre vorbe de rând. Inșă, mai mult ca toate, este om de rugăciune și umblă zilnic împreună cu Domnul.

Bărbatul socotit de mine ca ideal a dezvoltat în măsură egală cele patru părți ale caracterului: el e un om cultivat și educat la minte, la corp, la spirit și la purtare. El e un om care își urmărește ținuta lui cu succes. Aș mai putea adăuga că un om ideal este și un adevărat cavalier

Cât despre mine votez pentru un tânăr care este sincer în orice împrejurare, având o inimă cu desăvârșire plină de amabilitate, și curtuazie neîncetată; care are ținută hotărâtă în viață și își lucrează planurile după această ținută; care e optimist și este binecuvântat cu darul acela care îndepărtează din familie multe tragedii: spiritul acela plin de haz. Un om care este necesar să fie de față, care e dorit, deși nu este afemeiat și nici nu ia înfățișări femeiești. Un om gata să spună tuturor un cuvânt bun; care este creștin și de fapt ca și de nume. In sfârșit votez pentru bărbatul care e bărbat.

Tânărul meu ideal este înainte de toate creștin, un urmaș conștiințios al blândului și umilului Isus, dar cu toate acestea larg la vederi și liberal, aducându-și aminte că sunt douăsprezece porți prin cari se intră în Cetatea pătrată, și tot alătea cărări cari duc la ele, recunoscând că semenii săi pot să aleagă o altă cale decât aceea pe care el însuși a ales-o.

El este om nobil în adevăratul înțeles al cuvântului. El nu se ocupă cu critica-rea altora. El tratează pe toți semenii săi cu multă atenție, și este curtenitor și draguț față de oricare femeie, cât de simplă și neînsemnată, fie ea tânără sau bătrână.

El este plin de ambiție, luptând totdeauna ca să ajungă un ideal.

Dacă România n'are Alpi, nu se poate plânge de alpiști!

El socotește educația ca fiind de absolută nevoie pentru succes. Dacă împrejurările nu i-a permis să studieze la un liceu, va căuta atunci să studieze cât mai mult în Școala Experienței, și va căuta să câștige în cele din urmă certificatul care este spus că e mai pe sus de oricare și anume acela care dovedește o mare capacitate în *bulul simț*.

El va sta neclintit lângă principii chiar dacă cerurile ar cădea, și chiar dacă pământul, care pare așa de solid sub picioarele sale, ar dispărea. Dar este în stare ca să nu fie de aceeași părere cu semenii săi, și cu toate acestea să fie prieten cu ei; să recunoască în prietenii săi că deși au alte vederi decât el, sunt totuși la fel de sinceri ca și el.

El niciodată nu dă ochiu pentru ochiu, sau dinte pentru dinte, și este în totul curat, atât în gânduri cât și în fapte.

El este iscusit nu numai în înfățișare, ci el este în stare ca plin de curaj să întâmpine luptele lumii, îndrăznind orice, oriunde și oricând pentru Fiul lui Dumnezeu și pentru fiii oamenilor.

Invingători și învinși, după o luptă aprigă, se reconștăz în fața obiectivului.

Idealul se îndepărtează fără încetare, pe măsură ce te apropii de el mai mult. Capătul său din urmă este în Infinit, adică în Dumnezeu, sau, cum am spune mai bine: Idealul adevărat și absolut nu e altceva decât Dumnezeu înșăși.

V. COUSIN.

Două specimene din familia Babelor inconjurate de câțiva tineri admiratori.

Tânăra mea ideală

Tânăra pe care eu o socotesc ideală, e o persoană căreia îi place frumosul și caută să-l scoată la iveală în viață. Ea este pricepută și gata de a lucra, și totuși modestă în toate câte face. Păstrează gânduri înalte, inimă curată, nervi înfrânați, vedere clară și viață nepătată. Ei îi place să se poată susține singură, este harnică, curagioasă și stăruitoare. Ea nu poate fi cumpărată cu argint sau aur. Face o făgăduință și o ține. Este tot atât de credincioasă față de principii ca și acul magnetic față de polul nord. Ea spune mamei sale tot ce are pe inimă, și socotește pe tatăl său ca un tovarăș. Mai pe sus de toate iubește pe Mântuitorul ei cu mai multă căldură decât pe oricare alt prieten, și ascultă de dorințele lui mai mult decât de ale sale.

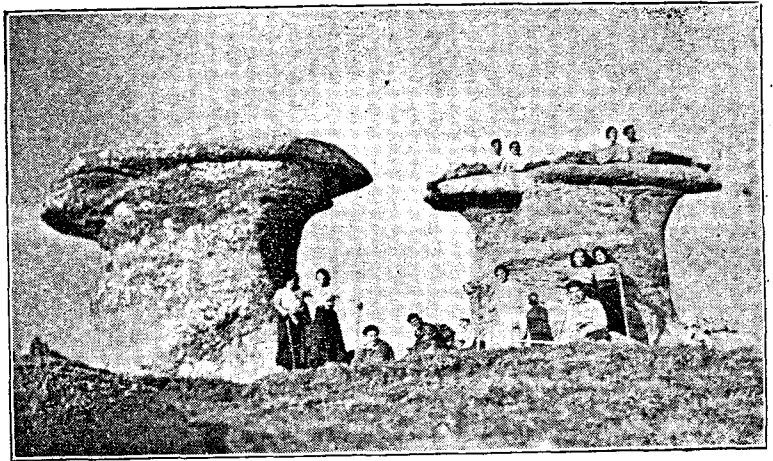
Trei sunt calitățile pe care le cer tinerei mele ideale: să fie o adevărată creștină, să fie sănătoasă, și să aibă ambiție.

Ca adevărată creștină ea va fi iubitoare, miloasă, plină de considerație pentru alții, delicată, respectoasă, discretă sinceră și vrednică de prietenie și încredere. Fiind sănătoasă, ea este voioasă, activă și harnică, optimistă și gata să simtă, și să ajute persoanele mai puțin fericite decât ea. Având ambiție, va avea încredere în sine, în ocaziile ce i se prezintă, în răspunderile ce are. Ea va fi totdeauna tânără în spirit și progresivă în atitudine, având aspirații sfinte, și va căuta totdeauna „darurile mai înalte”.

O tânără se apropie de ideal după măsura suflului ei. Femeia care poate fi dată ca model are un gust deosebit pentru ceea ce este frumos, simț care o îndrumă cum să-și aranjeze lucrurile în jurul său, și cum să dea o înfățișare plăcută propriei sale persoane. Ea poate să simtă plăcerile, de aceea simte fericire și din cele mai mărunte lucruri. Ea nu este egoistă în măsura aceea încât mintea ei să fie ocupată numai de propria sa persoană, și înțelege tot ceea ce alții fac pentru ea, ocupându-se la rândul ei de cei care o inconjoară. În relațiile cu prietenii sale, va ști totdeauna ce grad de intimitate poate atinge, pentru ca nu mai târziu să-și dea seama că și-a făcut rău ei înșiși. În clipele de indispoziție va ști să se rădeze, arătând pe față bucurie și voie bună.

Hotarul simpatiilor și grijilor sale este așa de cuprinzător, încât orice viață pe care o atinge este îmbărbătată și îndulcită ca prin ivirea primăverii. Dar într'un anumit lucru ea este de un egoism sfânt: își apără cu mare grijă comorile ființei sale femeiești, comori pe cari trebuie să le socotească un tezaur încredințat ei de Dumnezeu, și pentru care va da odată socoteală. Tot ce are ea trebuie să fie ținut ca ceva nobil și sfânt, iar nu ca ceva pe care în mod ușuratic poate să-l dea fără rost între muritori.

Înțelegerea voinței lui Dumnezeu cu privire la persoana ei și înțelegerea faptului că va avea să dea seama pentru toate acestea, influențează toate planurile și acțiunile sale. În toate acțiunile și întreprinderile sale, nu va uita niciodată legătura cu Creatorul ei.

Vlad Mocanu

Natura a făcut-o EL!

*La orizont când nu sunt nori,
Se-arată soarele în zori —
Și zilnic el ne dă căldură;
Surăde totul în natură.*

*În noapte, se transformă 'n vers
Nemărginitul univers;
Și ne grăesc prin raze vii,
Imensele din slăvi făclii.*

*Înalte dealuri și isvoare
Și fluvii pururi curgătoare
Ne'necântă, și-n desis de crâng
Atâtea păsări dragi se strâng.*

*Isus, odată pe pământ
Purtă cerescul Său cuvânt
Și sus și jos e scris la fel:
Natura a creiat-o El!*

*El e stăpânul tuturor!
E al luminii sfânt izvor —
Ne'ndestulează din iubire.
Veniți să-i dăm cu toți mărire.*

Unii trăiesc fără niciun ideal, fără nicio țintă: trec prin lume ca niște fire de paie pe un râu. Nu merg ei, ci curentul îi duce.

SENECA.

Nu dau pisica...

Mulți înțeleg rugăciunea ca o tocmeală cu Dumnezeu.

BIBLIA

izvorul adevăratelor reforme religioase

Creștinismul odată înființat în lume cu întocmirile sale divine și cu idealul său suprem: „fericirea oamenilor în așteptarea mântuirii veșnice“, avea tendința și deviza de a ajunge la toți oamenii. De altfel în aceasta se și concentra ultimul îndemn al Intemeietorului său: „mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia“.

Unitatea avea să fie păstrată în Creștinism atâta timp cât membrii lui aveau să fie îndrumați și călăuziți de aceleași principii, de aceeași învățătură având același fel de a vedea lucrurile. Și acest îndrumător nu le-a lipsit. Mântuitorul personal a atras atenția urmașilor Săi asupra „cercetării Sfințelor Scripturi“, ca singurele cari erau în măsură de a arăta condițiunile ce se cer, pentru câștigarea „vieții veșnice“.

În decursul timpului însă, când apostazia cea prezisă că va veni, luase loc, oameni cu influență și prin mijloace nepermise, au interzis îndrumarea oamenilor după călăuză cea sigură. Și cât de mare a fost răul ce a rezultat din această interdicție, numai ziua judecării și veșnicia, îl vor arăta.

Cu toate însă că lucrurile s'au petrecut astfel, cu toate că oficial s'au dus lupte pentru reprimarea „Cuvântului vieții“, cu toate că excese au avut loc, totuși, în niciun timp, Dumnezeu nu a rămas fără reprezentanți, cari să-L mărturisească în mod sincer, așa cum îi învățase Sfintele Scripturi. Și era foarte bine observată deosebirea dintre cei cari trăiau așteptând „Impărăția Cerurilor“, și cei a căror nădejde se rezuma numai la cele văzute, pământești. Mărturiile Spiritului Profetic vorbesc astfel despre acest lucru: „Între creștinii după Biblie și cei fără de ea, era o mare deosebire, atât în principii, vorbire, și purtare; cei dintâi erau simpli, modești, și cu un caracter biblic; învățătura și felul lor de viață era în armonie cu Sfânta Scriptură, pe când ceilalți dădeau pe față: superstiție, podoapă exterioară

și incumetarea conducătorilor lor“. Tot în sus-zisele scrieri găsim o întrebare foarte potrivită, urmată de un răspuns foarte logic, privitor la această chestiune: „Care fu origina marelui apostazii? Cum s'a abătut Biserica dela început de simplitatea evanghelică? Prin aceea că s'a acomodat datinelor păgânești, spre a face posibil păgânului primirea Creștinismului. Cât timp trăiră Apostolii, Comunitatea fu păstrată în mod relativ curată. Totuși, pe la sfârșitul secolului al II-lea, lucrurile luară o altă înfățișare: simplitatea dela început dispăru, și fără să se bage de seamă, când ucenicii bătrâni coborâră în mormânt, urmară copiii lor, apoi mai departe cei de curând pocăiți, și astfel dădură o altă înfățișare lucrurilor. Pentru a câștiga a, deși, ei începură să nu mai țină cu atâta exactitate la măsura solemnă a credinței creștine și ca urmare, un curent păgân, care năvăli în biserică, aduse cu sine obiceiurile, datinile și idolatria păgânului. Religiuinea creștină, câștigând favoarea și sprijinul stăpânilor lumesci, fu primită de cete întregi. Totuși, în timp ce în aparență deveneau creștini, în realitate, mulți rămăneau păgâni cari serveau în ascuns idoloilor lor“.

Pe de altă parte, *altă cauză* care a contribuit la *apostazie* este și aceea că, *conducători* cu influență *s'au incumetat* a crede că sunt în măsură a *decreta ca dogme de credință păreri* lor personale, îndepărtând în felul acesta pe mulți, dela izvorul apei de viață, Sfânta Scriptură.

Acum de curând, răspunzând unei persoane care se bucură de o deosebită situație în cele ale religiei de stat, că „noi ne străduim să trăim cât mai conform posibil cu zisele Sfintei Scripturi“, mi se spuse: „Sfânta Scriptură e o sabie cu două tăișuri; dacă n'o înțelegi bine, te tai cu ea“. Prin urmare o clasă ca pe ceva primejdios. Și mi-am zis: Cu adevărat că Sfânta Scriptură este așa: o spadă care lovește dublu, pe cei cari sunt departe

de Dumnezeu. Lovește și'n exteriorul lor, muștrându-i, și'n interiorul lor. „până acolo că judecă și gândurile și simțirile“. Dar în niciun caz primejdioasă pentru cel care caută sfatul ei din inimă curată.

Wyclef spunea despre Sfânta Scriptură: „Studiul Bibliei înnobilează orice cugetare, orice simț și orice străduință, cum niciun alt studiu nu e în stare să facă.“

Este însă adevărat că cineva ar ajunge la rezultate triste când în loc să renunțe în totul la concepțiile sale personale, spre a putea fi format de Sfânta Scriptură, va căuta să adapteze zisele Sfințelor Scripturi părerilor pe cari le-a moștenit din lume. În privința aceasta, este de ascultat sfatul unui înțelept de pe vremuri care zisea lui Luther: „Lasă la o parte orice filozofie lumească, și caută să înțelegi Sfânta Scriptură prin propriile ei lămuriri; căci Biblia n'are nevoie de explicații ajutătoare pentru mântuire: ea se explică singură“. Și bazat pe acest sfat înțelept, Luther propovădui marea sa reformă, adevărul descoperit pentru timpul său: Indreptățirea prin credință.

Astăzi, se văd — ca un semn al timpului — foarte multe încercări de reformă. Cât timp însă nu va fi convingerea sinceră că studiul Sfintei Scripturi stă ca cea mai puternică temelie a unei adevărate reforme religioase, toate încercările vor eșua. Și iarăși, dacă cineva nu va avea deviza de „a se pleca în fața adevărului“, neținând seama de părerile sale preconceptuate, și de prejudiciile din jur, nu va ajunge decât până la o măsură slabă în cunoștința Domnului Hristos, nu va cunoaște adevărul, și adevărul nu va lucra în el *desrobirea din păcat*.

Fie, ca Sfânta Scriptură să constituie un izvor de reformă în asociații religioase, în familiile creștine și individual pentru fiecare din cei cari o doresc, pregătindu-i pentru marea și fericitul eveniment: A doua venire a Domnului Hristos“.

Predestinarea

și

libera alegere

Predestinarea se mai numește și *destin*, iar libera alegere se mai numește și *libera gândire, legea de opțiune sau liberul arbitru*.

Pentru a putea să înțelegem bine aceste noțiuni, trebuie să avem mai întâi convingerea că omul, prin puterea sa inventivă, adică prin puterea sa creatoare în domeniile chimic, fizic și mecanic, prin aceste trei feluri de putere inventivă, este cu adevărat un „*colaborator al puterii divine*“. În special invențiunile omenești din ultimele secole sunt uimitoare, deși nu se poate stabili dacă n'au fost — la timpul lor — mai geniale invențiunile primei sape, primei roate, primului scripete, de cum sunt geniale invențiunile sborului și acelea privind radiofonia.

Logica elementară ne indică deci că activitatea omului e, dela creațiunea lui, bine determinată după un plan anumit al creațiunii. Paralel cu logica și în perfect acord cu Scriptura, vine înalta știință și afirmă că predestinarea sau destinul nu e cum s'a exprimat Mahomet în Coranul său, adică: indicațiunea punct cu punct și clipă cu clipă a totalului, prevăzut, după care se va desfășura sistematic orișice amănunt al vieții individului, fără vreo abatere posibilă; ci predestinarea e „*principiul*“ după care vieța se desfășoară, se scurge și se deapănă într'un cerc anume, sau într'un cadru anume, într'o sferă anume. În interiorul acestui cerc, sferă sau cadru, e liber individul să aleagă pentru cursul vieții sale orișice zigzag, încolăcitură sau linie dreaptă ce-i va conveni, dar fără a putea să depășească limitele cercului, cadrului sau sferei ce-i este lui destinat din momentul plămădirii lui ca germen.

Se mai poate defini predestinarea „*Câmpul de probabilități în care se vor executa actele vieții individului, ale familiei, ale neamului, sau ale seminției*“. Libera alegere sau liberul arbitru, deci, se exercită de om doar în limitele sferei destinului.

Dela felul cum diferitele grupe de oameni interpretează noțiunea de predestinare și noțiunea de liberă alegere, decurge și felul noțiunii ce privește *răspunderea omului despre faptele sale înaintea lui Dumnezeu*.

Pe chestiunea interpretării noțiunilor *jaçeste*: predestinare, liberă alegere și răspundere de faptele proprii, se deosebesc între ele diverse grupe de creștini. Dar dintre toate grupele de biserici creștine, grupa ce se arată a fi mai în acord cu adevărul divin, atât prin învățătură cât și prin felul vieții, am constatat că e biserica numită „*adventă*“.

Despre libera alegere și despre destin sau „*determinism*“ se ocupă dela o vreme încoace și astronomii. Dintre aceștia, după cunoștințele ce am, se apropie cel mai mult de adevăr profesorul englez contemporan nouă, D-I Eddington. În cartea sa intitulată „*Natura lumii fizice*“, publicată în 1929, profesorul zice:

„Ceea ce are să se întâmple, se întâmplă, se realizează, însă nu „neapărat, ci cu probabilitate Astăzi fizica nu mai face opoziție liberului arbitru“.

Eddington vrea să spuie că, da, omul este dela creațiunea lui liber, adică dela Natură posedă libertatea să aleagă calea faptelor sale, dar că optează adică alege ideea în sinea lui împins fiind de potențialul ereditar ce din momentul concepției stă latent adică stă amortit în substanța creerului său cum ar fi un cărbune în spuză.

Se poate spune, deci, că liberul arbitru sau legea de opțiune există, dar e în funcțiune de predestinare.

Fapt și mai bine știut e că majoritatea oamenilor, sănătoși fiind, își duc vieța pe cărări foarte accidentale. Cea mai mare parte din noi ducem traiul în așa fel că adesea trecem limita înclinărilor zoologice, ne dedăm la excese, poticnim și cădem în păcate. Dumnezeu însă, prin ceea ce Știința numește „*Armonia Naturii*“, se arată a fi avut grijă de a ne pune la dispoziție mijloace, de a ne îndrepta prin noi înșine, precum se repară — la animal ca și la planată — orice rană, căci și păcatele noastre sunt niște răni, sunt răni sufletești. Mijlocul pus de Creator la dispoziția omului spre a-i servi de vindecător al rănilor sufletești, e „*Credința*“. În adevăr, *practica religioasă împiedecă pe om să alunece pe panta relelor*.

PORUNCA CEA NOUA

lege perpetuă la vechiul popor al lui Israel. „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“ (Lev. 19, 18) a zis Iehova, și mii de ani înainte de apariția lui Hristos, această lege ar fi trebuit să

fi fost baza bunei conviețuirii între credincioșii lui Dumnezeu de pe vremuri.

Dar porunca cea nouă cere mai mult decât porunca cea veche privitoare la iubirea aproapelui. Porunca cea veche poruncește: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“. Porunca cea nouă ne poruncește: „să ne iubim unii pe alții cum ne-a iubit Hristos“.

CUM NE-A IUBIT HRISTOS?

Măsura iubirii lui Hristos față de noi oamenii o arată apostolul Pavel, când zice:

„Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită a murit pentru cei nelegiuți și Dumnezeu Iși arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“. Rom. 5, 6—8.

Pentru a ne face o slabă idee de cum ne-a iubit Hristos, redăm aci următoarea întâmplare adevărată:

În timpul războiului dela 1848, un tânăr italian fu obligat, prin recrutare de a face serviciul militar, și să plece pe câmpul de luptă. Avea numai 20 de ani și părinții lui îl iubeau atât de mult încât au făcut tot ce le-a fost cu putință pentru a găsi pe cineva care să meargă la luptă în locul lui. Ei oferiră o sumă mare pentru acest serviciu. Dar toate demersurile lor fură zadarnice. Era războiu și nimeni nu voia să-și expună viața. Ziua plecării sosi. Cu ranița la spate, cu arma pe umăr, copilul iubit își luă rămas bun dela cei cari îl plângeau. Dar văzând mahnirea părinților, un văr și bun prieten al celui care plecase fu mișcat, și, ducându-se după tânărul soldat la cazarmă, îl luă de mână și-i zise: „Scumpul meu Caesar, mahnirea și tristețea ta mi-au produs mai multă durere decât moartea. Vreau să te ajut. Hai, dă-mi uniforma ta, mi se va potrivi tot atât de bine ca și ție. Voi merge în locul tău pe câmpul de luptă. Eu sunt orfan, tu ai încă părinți. Dacă va trebui să mor, amintește-ți de prietenia ce am avut-o pentru tine“.

Recrutul mai întâiu refuză. Greu putea să creadă că vârul său vorbește serios. Cum ar fi putut să primească el o propunere așa de generoasă? Totuși, se lăsă convins. Intrară amândoi în cazarmă și făcură aranjamentele necesare pentru înlocuire. Apoi tinerii schimbă hainele lor. În mărminia recunoștinței lui, tatăl oferi 3000 de franci vârului fiului său, dar acesta refuză zicând: „Eu plec ca prieten și nu ca mercenar. Iubirea este aceea care m'a îndemnat să iau locul lui Caesar, iar nu argintul“.

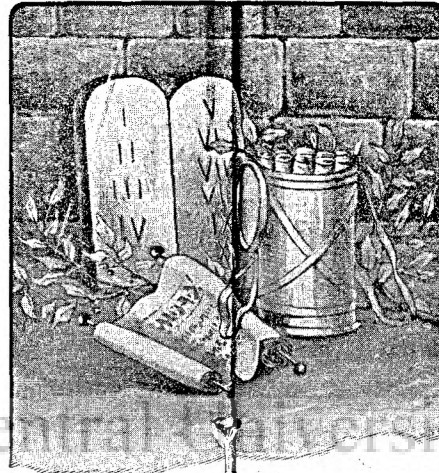
Înlocuitorul plecă... se luptă... muri... O inimă recunoscătoare ridică un monument în amintirea sa și gravă pe el următoarele cuvinte: „Mobilizatul răscumpărat, Caesar Manatti, în amintirea înlocuitorului său de bună voie, Carlo Donaldi“.

vel, ca să scoată în evidență valoarea iubirii frățești și absoluta necesitate de a o exercita în viața creștinească, ca condiție de mântuire și ca vădită dovadă a uceniciei lui Hristos, scria într'una din celebrele sale epistole:

„Chiar dacă ași vorbi în limbi omenesti și ingeresti, și n'ași avea iubire, sunt o aramă zângănoare sau un țimbal zângănoare. Și chiar dacă aș avea darul proorociei, și aș cunoaște toate tainele și toată știința, chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții, și n'aș avea iubire, nu sunt nimic. Și chiar dacă mi-ași împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-ași da trupul să fie ars, și n'aș avea iubire, nu-mi folosește la nimic“. 1 Cor. 13, 1—3.

Din citatele amintite mai sus oricine poate înțelege că „iubirea de aproapele“ este concre-

„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii, pe alții, cum v'am iubit Eu“.

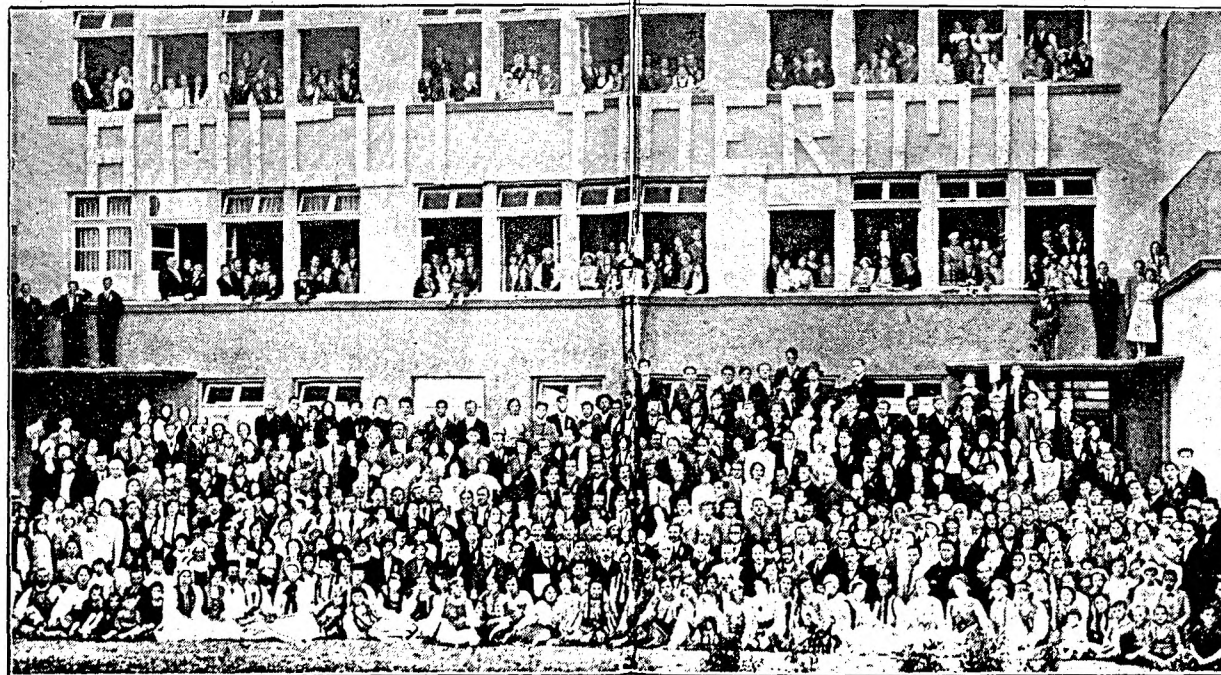

tizarea vrei lui Dumnezeu și temelia veșnicei Sale împărății.

Până la prima venire a Domnului Hristos, Israelii și contemporanii lor nu priceuseră încă sublimul doctrinei viului Dumnezeu. Din cauza falselor interpretări ale principiului iubirii, au căzut în erori fatale, căci dădeau decalogului sensuri străine de voința lui Dumnezeu.

IN CE CONSTA NOUTATEA PORUNCII LUI HRISTOS.

„Iubirea aproapelui“, de fapt, nu este o poruncă nouă. Ea a fost dată drept condiție de bună conviețuire din timpurile cele mai străvechi, prin conștiință, din chiar clipa când a apărut al doilea conviețuitor al omului pe pământ. Ea exista între preceptele impuse patriarhilor și ca

Congresul Tineretului dela Brașov, Iulie 1934.

La sfârșitul activității Sale mesianice, cu puțin înainte de răstignirea Sa, Isus Hristos, Învățătorul divin, Intemeietorul religiei creștine, a concretizat și transmis ucenicilor Săi devotați obiectivul sublimului Sale doctrine într'un chip foarte expresiv, străduindu-Se să întipărească cât mai profund în mintea și inima lor preceptul iubirii de aproapele: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v'am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții“. Ioan 13, 34. 35. „Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu“. „Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții“. Ioan 15, 14.

Observați cu atenție cuvintele din Testamentul Mântuitorului către urmașii Săi: „Poruncă nouă vă dau“, „Vă poruncesc aceste lucruri: să vă iubiți unii pe alții cum v'am iubit Eu“.

Isus nu zice: „Doresc, dacă e cu putință“, „Dacă bine voiți“, ci zice: „Poruncă vă dau“. A porunci nu vrea să zică a-și exprima numai o simplă dorință a cărei împlinire este lăsată la discreția cui este adresată, ci „a cere cuiva cu autoritate să facă un anumit lucru“. Prin poruncă nouă, Trimisul cerului, Fiul lui Dumnezeu, cere cu autoritate dela cei care-I poartă numele, să îplinească augusta Sa voință, adică să se iubească unii pe alții, după cum El i-a iubit.

IUBIREA DE APROAPELE.

Urmașii lui Hristos din cele mai străvechi timpuri au înțeles și au practicat cu un zel distins porunca cea nouă, adică „porunca iubirii de aproapele“. Evanghelistul Ioan, ucenicul favorit al Domnului, chiar fu numit „Apostolul iubirii“.

Se zice că pe când a îmbătrânit, nu mai putea să vină singur la adunare, ci frații și conlucrătorii săi trebuiau să-l conducă. Când era invitat să ia cuvântul, în loc de orice predică, se mulțumea să zică: „Copilașii mei, iubiți-vă unii pe alții“. Unii dintre discipolii oboșiți de a auzi mereu repetându-se aceleași cuvinte, într'o zi l-au întrebat: „Maestre, pentru ce ne adresezi mereu aceleași cuvinte?“ „Iubirea și bunătatea este împlinirea legii“, răspunse Ioan, „când le îndeplinești ajunge ca să fii mântuit“.

Contemporanul și conlucrătorul său, cel de Dumnezeu prețuitul și inspiratul apostol Pa-

Accastă întâmplare cu toată frumusețea sa, nu este decât o umbră foarte slabă a iubirii lui Isus. Păcatul a intrat în lume și prin el a intrat și moartea. Dar Dumnezeu a iubit atât de mult lumea încât a dat pe singurul Său Fiu ca să moară în locul vostru și al meu, ca astfel să primim vieța cea veșnică. Acesta a fost un sacrificiu voluntar, inspirat de iubire, și astfel Acel care era cu Dumnezeu s'a unit cu fiii oamenilor prin legături ce nu pot fi rupte niciodată.

Porunca cea nouă ne ordonă să nu iubim numai pe cei ce ne iubesc, nu numai pe cei ce ne fac bine, ci ne poruncește să iubim chiar și pe cei ce nu ne iubesc, pe cei ce nu ne fac bine, pe cei ce ne fac rău, pe vrăjmașii noștri.

CUM PUTEM IUBI PE VRAJMAȘII NOȘTRI?

Acum câțiva ani am avut o interesantă discuție cu un distins personaj din țara noastră. El îmi spunea că nu este de acord cu doctrina lui Isus Hristos, pentrucă ea cere dela adepții ei lucruri imposibil de împlinit.

— Citește în predica de pe munte îmi zise interlocutorul, acolo Isus a zis: „Dar eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri“. (Mat. 5, 44). Cum este oare cu puțință să iubesc pe vrăjmașul meu, ba, dacă-mi vine apa la moară este foarte natural să-i dau în cap, să-l fac inofensiv, să mă scap de el.

Atunci i-am istorisit următoarea poveste:

Un muncitor pios, se stabilise de curând în noul său domeniu. Abia sosit, fușese avertizat că are de vecin pe un om necredincios, cu o reputație rea și care căuta ceartă și tot felul de șicane cu toți vecinii săi. Aflând că lângă dânsul stă un așa cârcotaș, muncitorul spuse celor cari l-au informat: Fiți liniștiți, am să omor eu pe vrăjmașul meu“. Aceste cuvinte ajunseră însă la urechea celui vizat, ceea ce întărită și mai mult pe necredincios împotriva muncitorului. Răutăciosul vecin căuta toate mijloacele posibile de șicane. Într'o zi erau îndreptate contra cirezii de vite, în altă zi contra copiilor sau a servitorilor, ba și un puu de găină putea da loc la o ceartă înflăcărată. Credinciosul suporta cu răbdare toate aceste răutăți, rămânând totdeauna liniștit. Care nu-i fu însă mirarea, când într'o dimineață, trecând pe la marginea satului, întâlni pe vecinul său cu căruța înpotmolită într'un noroiu adânc. În zadar își bătea caii, scoțând strigăte disperate. Căii erau prea oboșiți pentru ca să-l mai scoată din acel drum noroiu. Tăranul, credincios și servabil, fu martor al nenorocirii vecinului său. El deshamă proprii săi cai și îi înhămă înaintea căruții vecinului. În câteva clipe îl scoase din mocirlă, ba îl conduse până în curtea casei sale.

Acest act nobil învinse inima vrăjmașului, simindu-l chiar să-și ceară iertare pentru toate șicanele pe care i le făcuse. Zidul a fost dărâmat. Din

acel moment, el deveni cel mai bun prieten al credinciosului. Iubirea creștină triumfăse.

Din acest exemplu cum și din alte cazuri similare am dovedit distinsului meu interlocutor că preceptul Mântuitorului: „iubiți pe vrăjmașii voștri este posibil și realizabil“.

Isus a iubit pe discipolii săi așa cum erau, cu toate defectele lor, cu toate greșelile lor. El a iubit pe Iacob, pe Ioan, pe Petru, pe fiii lui Zebedeu și chiar pe Iuda! El i-a iubit până la sfârșit cu toate deosebirile lor de caracter, cu toate deosebirile de vederi și opinii, cu toate divergențele lor. El le-a spălat la toți picioarele ca o manifestare leală a iubirii sale divine față de ei. Ioan 13, 1—5.

Gelozia, invidia, ura, mânia, bărfirea și certurile, dovedesc starea unei morți spirituale, căci cei ce nutresc asemenea sentimente împotriva semenilor lor, arată hotărât că nu cunosc și nu iubesc nici pe Dumnezeu, nici pe aproapele lor. 1 Ioan 4, 20. 21; 2, 3. 4;

IUBIRE SUBLIMA.

În istoria neamului omenesc găsim multe exemple de punerea în practică a iubirii de aproapele. Se amintește de un episod petrecut între regele Cyrus și un Prinț făcut prizonier cu soția și copiii săi. Când Prințul fu condus înaintea Majestății Sale, Cyrus îi puse următoarea întrebare:

— Ce mi-ai da tu, dacă te-aș libera numai pe tine?

— Jumătate din regatul meu, răspuse Prințul.

— Și dacă aș reda libertatea și copiilor tăi?

— Atunci, îți voi da tot regatul meu, răspuse prizonierul.

— Dar ce mi-ai da, dacă aș da drumul și soției tale, mai întrebă regele.

Nobilul și mândrul Prinț, răspuse:

— Pe mine însu-mi!

Acest răspuns mișcă pe rege atât de mult, că dădu libertate nu numai Prințului, dar și copiilor și soției sale, fără a cere nimic în schimb.

Ajunși din nou în țara lor, Prințul exclamă către soția sa:

— Ai văzut generozitate și bunătate de rege?

— Eu, nu am văzut decât pe acela care, pentru propria mea libertate, era gata să se dea pe sine zălog, răspuse soția înduioșată.

Priviți și la exemplul lui Isus care, din iubire pentru o omenire păcătoasă, a fost gata și S'a dat ca zălog murind răstignit pe cruce. Soția Prințului din povestea de mai sus, nu s'a uitat decât la acela care a iubit-o atât de mult. Noi să nu privim către Cel care ne-a iubit? Cu cât mai sublimă și mai dumnezeiască este iubirea Lui față de fiecare dintre noi! În marea Sa îndurare, și în dorința de a perpetua și printre oameni, această iubire sfântă, Isus a avut grijă să ne dea „o poruncă nouă“: *Cum v'am iubit Eu, așa să vă iubiți unii pe alții.*

PAGINA muzicală

N. Jelescu

Schubert

După epoca clasicismului muzical, care a fost reprezentată prin marii muzicieni Beethoven, Haydn, Mozart, Bach, a urmat *epoca romantică*, care s'a resfrânt și asupra muzicii.

Muzica romantismului consta în genul caracteristic al Lied-urilor (cântece sau melodii) cari sunt inspirate de *sentiment*, nu de rațiune și ca atare, fiind *subiective*, se întâmplă de multe ori ca partea tehnică a acestor feluri de compoziții să fie neglijată, pentru a scoate în evdênță *ideea poetică*, sau *imaginația personală* a compozitorului.

Intemeietorul muzicii romantice a fost Franz SCHUBERT, născut la 31 Ianuarie 1797, la Viena. Tatăl său era un simplu învățător. El i-a fost primul său profesor de muzică, predându-i, pe cât i-a fost cu putință, lecții de vioară. Se spune că micul Franz arăta deja multă aplicație pentru muzică încă dela vârsta de 5 ani. Mai târziu a luat și lecții de piano, orgă și canto. Holzer, unul din profesorii săi, spunea de multe ori cu lacrimi în ochi că niciodată nu avusesse un asemenea elev. „Când voiam să-i arăt ceva nou, el parcă-l știa dinainte...”, spune el în notițele sale.

La etatea de 11 ani fu primit ca solist la capela imperială. Acolo, în acest mediu nou, sub directa supraveghere a maștrilor Rucziska și Salieri și-a dezvoltat mult talentul muzical care l-a îmboldit să compună. „Incercările” sale de compoziție muzicală au atras atențiunea lui Salieri. Acesta descoperind în micul Schubert un viitor geniu, l-a luat sub protecția sa pentru a-i face educația muzicală.

Cât privește despre copilăria sa, trebuie să se știe că Schubert a fost lipsit de aceea, *voioșie* și de aceea viciază zglobie de care trebuie să se bucure orice copil. El era sărac și ducea o viață de mizerie și multe privațiuni. Cu toate acestea, genul său îl conducea spre destinele lui și nu-i da ră-

gaz de a cunoaște zburdănițiile și bucuriile copilăriei. Într-o zi în anul 1813—1816 a dat ajutor tatălui său la școală, în care timp și compune peste 100 de Lied-uri pentru voce și piano, muzică de cameră, liturghii și simfonii de o frumusețe nemai auzite. Mai productiv a fost în anul 1815, compunând operele și vodevilurile:

„Fernando”, „Claudina de Villa-bella”, „Adrast”, „Liturghia în Sol major, încă una în Si bemol major”, un mare „Magnificat”, „Quartetul în Sol major”, „Simfoniile în Si bemol și Re major No. 2”. În 1816 cantata „Prometeu”. Mai târziu „Liturghia în Do major”, cele trei „Sonatine” pentru vioară, „Moment muzical”, „Fantezia” op. 103, bine cunoscuta „Serenadă”, Simfonia „neterminată”, și alte multe lucrări religioase.

Ar fi greu să se enumere într'o așa scurtă biografie numărul enorm de compozițiuni, căci Schubert a fost unul din cele mai productive genii muzicale. Cu privire la genul său, Franz Brendel, în a sa *Istorie a muzicii* spune:

„Muzica lui Schubert este delicată, sentimentală, visătoare, este plină de viață și seninătate; melodiile lui sunt de o frumusețe și un farmec neîntrecut. Schubert este cel mai mare compozitor de melodii cu cuvinte; el formează punctul culminant în dezvoltarea acestui gen de compoziție”.

Cu toate acestea operele lui Schubert nu au fost apreciate în justa lor valoare de către contemporanii lui, decât abia după moartea sa. Că prietenii și avut pe baronul L. von Sohnleithner, poetul Mayhofer, pictorul Moritz von Schwind, dar mai ales pe Michael Vogel, un tenor care îi și cânta bucățiile și care era un om foarte cult.

În 1817 el se afla în mare mizerie și trăia din micul venit al compozițiilor sale. Ajunsesse până acolo încât, când era invitat într'un salon, își împrumuta hainele. Abia când fu angajat de contele Esterhazi ca să predea lecții de canto fiicelor sale, la castelul Zeléz în Ungaria, și-a mai ameliorat situația materială. El trăia foarte retras de lume. Fieea sa era modestă și conștiincioasă. Avea un suflet viu, impresionabil și era naiv, prea lesne increzător și optimist, din care cauză a avut mult de suferit din partea oamenilor șireți și invidioși.

Schubert avea darul de a compune uneori foarte repede. Într'o zi se afla la masă cu mai mulți prieteni. Răsfoind o carte se opri la o poezie spunând: „Păcat că n'am o hârtie de note! Mi-a venit o inspirație!” Unul din participanți, fără multă căutare, făcu câteva portative pe dosul unei liste de bucate, și în mijlocul sgomotului făcut de chelneri, popicari și muzicanți, Schubert compuse o prea frumoasă romanță.

Tocmai când genul lui ar fi putut să ne dea încă multe opere minunate, el muri în floarea vârstei (32 de ani), răpus de mizerie și lipsuri.

Fii mai mult decât arăți.

Jocuri de Familie

Cheia grădinii

Conducătorul jocului strânge toți jucătorii la un loc și cere fiecăruia în parte să repete cuvintele sale. De exemplu: îți dau cheia grădinii

Jucătorii repetă identic, fiecare la rând, cuvintele auzite. În continuare, conducătorul mai adaugă o idee aceleiași fraze:

— Îți dau sfoara care ține cheia grădinii

— Toți repetă la fel, unul după altul.

— Îți dau șoarecele care a ros sfoara care ține cheia grădinii

— Îți dau pisica care a mâncat șoarecele care a ros sfoara care ține cheia grădinii

— Îți dau câinele care a sfâșiat pisica care a mâncat șoarecele care a ros sfoara care ține cheia grădinii

— Îți dau bățul care a lovit câinele care a sfâșiat pisica care a mâncat șoarecele care a ros sfoara care ține cheia grădinii

— Îți dau focul care a ars bățul care a lovit câinele care a sfâșiat pisica care a mâncat șoarecele care a ros sfoara care ține cheia grădinii

— Îți dau apa care a stins focul care a ars bățul, etc.

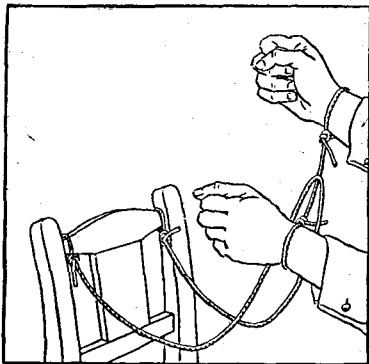
— Îți dau găleata care a adus apa care a stins focul, etc.

Și așa mai departe, până când vrei. Ori de câte ori un jucător se încurcă pronunțând fraza rostită de conducător, dă un gaj. La rândul său, conducătorul, dacă și el se încurcă și nu păstrează ordinea ideilor enunțate, nu numai că trebuie să dea un gaj, dar este imediat înlocuit.

trimes de Alpinu.

No. 34

Legăți o sfoară de ambele capete ale unui scaun. Luați altă bucată de sfoară și cu un capăt legați o mână a persoanei cu care vă distrați. Înainte de a-i lega și mâna cealaltă, treceți capătul liber prin semi-cercul format de sfoara legată la scaun (observați figura), apoi întrebați pe prizonier, cum poate să se despartă de scaun, fără să deslege sfoara nicăieri și să rămână totuși cu mâinile legate?

trimes de Gh. Constantinescu, Bacău.

Nu uitați că:

trebuie să deslegați cel puțin 4 jocuri, tragerea se face la 15 Noembrie, trebuie să aveți câte o fotografie la îndemână, o fotografie nereușită este respinsă, sunt 6 câștigători, abonații se bucură de mici privilegii, cei cari vor trimite răspunsurile la toate numerile, au șansă să câștige la sfârșitul anului un premiu de mare valoare.

No. 35

Aceste cuvinte fără vocale formează 3 proverbe. Care sunt?
trimes de Miravan.

Cgtr ntrșt sfltl, dp cm mșcr ntrșt trpl.
Prn mnc, drptt ș cnst, jngm l țnt drt.
Vlr ml n trb jdct nm dp e șt c m c sm dp cc fc.

No. 36

* * * ansamblu muzical
* * * în posesia oricărui avocat
* * * la orice casă la intrare.

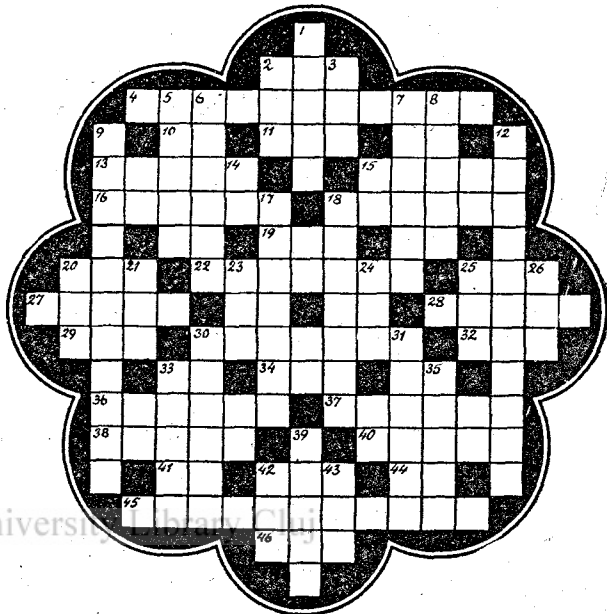
Aceste trei cuvinte așezate unul lângă altul formează numele unui fruct care se găsește mai cu seamă în România.

trimes de Star.

No. 37

Să presupunem că două Biblii, una română și cealaltă franceză conțin ambele 2.224 pagini. Biblia română are 268 de pagini mai puțin decât cea franceză. Câte pagini conțin fiecare din cele două Biblii.

trimes de Plutașu.

No. 38

ORIZONTAL: 2. culoare; 4. cel ce mângâie pe sufărinzi; 10. particula negativă; 11. ceașcă de lut; 13. la mijloc; 15. imagini, parabole; 16. simpatiile soarelor; 18. antonimul (contrariul) lui „plecam”; 19. unul din articolele germane: „der, die das”; 20. cilindru orizontal; 22. unul din fiii lui Aaron; 24. măsură de suprafață; 25. aliment; 27. povăniș; 28. a despica; 29. ședea; 30. valul dinainte; 32. idem No. 29; 33. articol; 34. unul din adverbele „aici” și „colo” prescurtat cu o vocală; 36. jărănesc; 37. adăpost de frunze; 38. la intrare în hoteluri; 40. arbore conifer, care crește mai ales prin munții Libanului; 41. nota Redacției; 42. petrecere cu jocuri și dans; 44. notă muzicală; 45. sărbătoarea secerișului; 46. om bătrân.

VERTICAL: 1. cal pătat cu alb; 2. face parte din corp; 3. adjectiv posesiv (lb. engleză); 5. idem No. 13 orizontal; 6. împăratul care a dat foc Romei; 7. a dărăma sau a săraci (lb. franceză); 8. strigă de animal; 9. nume dat lui Ișus; 12. lucrează la câmp primăvara; 14. pronume (lb. germană); 15. prepoziție; 17. la fel; 18. vulcan în Europa; 20. locuitor din Transilvania; 21. a apuca; 23. pește de apă dulce; 24. titlu orizontal; 25. animal sălbatec; 26. apt, cetiv invers; 30. un fel de unghiu, în geometrie; 31. oameni cari nu sunt captivi; 33. patrupece cari trăiesc mai ales printre oi; 34. pană de despicat lemne; 35. mistuim prin foc; 39. aparține de cazarmă; 41. sunet cu care se alungă câinii; 42. una din următoarele silabe cari imită sunetul clopotelor: „bim, bam, bum”; 43. cadavru.

trimes de N. Zăblău.

No. 39

Într'o curte sunt miei și curcani amestecați la un loc. Împreună fac 35 de capete și 94 de picioare. Câți miei și câți curcani sunt?

trimes de Rodsi G. R.

Daniel Paulini
București.

Stratea Petre
Craiova

Lola Ruseff

Câmpulung M.

(Clișeul de pe copertă).

Deslegătorii jocurilor din numărul trecut

ALBEȘTI: Haralambie Mircea; ALEXANDRIA: (Esteră), (Tabita), Traian și (Ștefan Drăgușin); APATEL: (Gh. Indricău); BA-CAU: (Elis. Stănescu), Alex. Năforniță, (Vasile Marian); BAICOIU: Cornelia și Olga Nistorescu, Ioan Stătescu; BALEASA: Gheorghe Ciovică; BELITORI: (Constantin Dabu); BORDEȘTI: (Didy) și Eliza Stănească, Maria și Vasile Chiriță, (Ionel Ionescu); BRAILA: Corneliu Bocăneanu; Brașov: Nicolae Zăblău; BUCUREȘTI: Lenuța Mardare, Lenuța Câmpean, (Olimpia Epurescu), Marioara Rotaru, (Marioara Stoian), Nelly, Didy și Mimi Mocanu, (Ligia Drăgușin), (Alexandrina Turlea), (Gabriela și René Paulini), Magdalena și Gheorghe Amarandi, Petruța și (Gheorghe Eftimiu), (Lydia și Titu Crăciunescu), (Victoria și Tache Theodosiu), Ecaterina, (Florica, Eliza), Anton și Costel Rădoi, Marin și Teodor Pârvan, Raul Kaufman, Mișu Kieltch, Otto Hermann, Ionel Grigorescu, Toader Vlad, (Enoch Stefanian), Wilhelm Kazimirovitz, (Gheorghe Grassu), (C. E. Lupeșcu), Gogu Cărciumaru, Ionel Grigorescu clp., (Ioan Hău); BU-ZAU: Victoria Teodorescu, Mafalda și Iolanda Dincă; CALINEȘTI: Costel Bratu; CAMPULUNG M.: (Elena), Elizabeta și (Marioara Argir), Ecaterina Niculescu, Mândica și Luca Constantinescu; CER-NAUȚI: (Wilcec Erica), (Wilhelmina Feibel), (Wilhelmina și Albert Steinmeier), (Claudia, Ioan și Ilariu Voicu), (Iozefina și Vasile Darie), (Victor Stark), (Andries Aurel), (Robert Müller); CERVENI: Nicolae și Dumitru Totolan; CHIȘINAU: Constantin Băcă, Anton Tănase; CIUTURA: (Mihail Iovan); CRAIOVA: Alexandrina Ruiu, (Petraș Ioan), Nicușor Ghițescu; ILIE LIȘTEVEANU; CURTIȘOARA: O-limpia Paraschivescu, Mărița Preda, (Mircea Alexe), Florea Stănoiu; DEVA: Ciocan Petru; DRAGAȘANI: (Elena Sima), (Elisabet Erdeli); FERDINAND I: Marioara Diaconescu; FOCȘANI: (Olimpia, Marica, Tabita, Elisabeta și Ionel Alexe), Mândița și Tănase Mateescu, Gicu Condrutz, Costică Mihai, Ionel Butnaru; FURCULEȘTI: Ionel Șopârlache, Florea Lepădatu; GALAȚI: Elena Gherghina, Maria Strâmbeanu, (Fănică Vasiliu), Vasilica Calapod, Vasilica, Paraschiva și Emanuel Grigoraș; GRIVIȚA: Aneta, Ilie și Ioan Tânjală; IAȘI: Cornelia Nedelcu, (Olga și Calistru Vasiliu), (Ilie Vențel), Ionel Raiter; LICURICIU: (Stănescu Corneliu); MACEA: Florița Mercea, Floarea și Ioan Mara, Elena, Sabina, Miron, Mihai și Petru Căzan, Ecaterina, Moise și Mihail Săcul, Iașef Ardelean, Pavel Tolan; MA-NASTIREA ALBA: Ilie Rodu, Grigore Ciurea; MISLEA: Florea Stolca; MOTĂȚAI: Anicuța Stăncălie, Nina Melencu; NADEȘA:

Tinca și Ioan Dospinescu, Elena și Stan Trofin, (Isidoru și Ștefan Săndulescu), Zaharii Ardelean; NICOLEȘTI: Ion și Petrache Mo-canu; PETROȘANI: Olga Irod; PIATRA NEAMȚ: Policșenia Pa-nait, Maria Smântână, Maria Corbu, Elena și Maria Catană, Vasile Ghitta, Emanuel Bocancea, (Radu Manole), Roșca Dumitru, Benone Petrescu, Paul Blănaru, Costică Marcu; PITEȘTI: Gogu Ciobanu; PLOEȘTI: Cornelia Rotaru, Beatrice Pleșoianu, (Timoteiu Negojiță), Marin Mihăilescu, (Vasile Nistor), (Gh. Constantinescu), Gh. Iuga, (Mihai Olteanu), (Fănică Ionescu), Ionel S. Popa; POCHIDIA: Cos-tică Tudor; PODURI: Niculina și Maria Ciuhă, Theodor și Gică Bujor, Gh. Burdulea; POIANA NUCULUI: Gh. Andoni; PORO-SCHIA: Tudorina și Dumitru Constantin; PUCIOASA: Nelu Marian; PUNGHINA: Anastasie și Cornel Beșliu; ROMAN: (Ioan Bobeică); ROȘIORI: Ioana Gevelică; ROȘIORII DE VEDE: Marioara și Ioan Barbu; SECARA: Eftimie Socolescu, Mitică Hergelegiu, Florea Petre, Ilie Micu, Florea Siteavu; SEPREUȘ: Matea Anuța, Petraș și Pero Florița, Petraș Ioan, Flore, Teodor și Ioan Stana, Petraș și Pero Măruța, Pero Mihai, Iosif Chiș; SILISTRA: Nicolae Ganea; SLA-TIOARA: Dumitru Ciocărlan; SOROCA: Vasile Șchioapoia, Arcadi: Telea; TAMBOEȘTI: Georgeta Tăicuța, Eleonora Dumitrache, (Gicu Olteanu); TARGOVIȘTE: Mitică Ianculescu; TG. MUREȘ: Harry Grigorescu; TG. JIU: Burcim Gheorghe; TECUCI: Jenica Hăuc, Mihail Bujor; TOPOLOVENI: Gheorghe și Costică Bujor; TURNU SEVERIN: Marioara și Elena Popa, Aurora și Eugen Mazilu, (Con-stantin Cocoș), Nae Beșliu; TURTUCAIA: Elena Eftimie; URLETA: Elisabeta Ioan; VALEA CALUGAREASCA: Nicolae Mihăilescu; VAMA: Nistor Istrate; VARVORUL: Nicolae Puțoreanu; VIZIRU: Alex și Stroi Hagiu.

Deslegătorii al căror nume este pus în paran-teză au deslegat toate jocurile.

Soluliile Jocurilor

No. 27 Mireasa are 19 ani.

No. 28 Au fost 36 de cocori.

No. 29 O femeie cinstită, este cununa bărbatului ei.
Cine găsește o nevastă bună, găsește fericirea.

A fi iubit prețuiește mai mult decât aurul și argintul.

O inimă veselă, înșeninează fața.

Femeia frumoasă și fără minte, este ca un inel de aur în rățul unui porc.

Du-te la furnică, leneșule!

Cine are milă de sărac, împrumută pe Dumnezeu.

No. 30 Nu uda vrabia din mână pe cioara de pegasd.
Nu da vrabia din mână pe cioara de pe gard.

No. 31 Trece întâu băiatul cu fata. Băiatul se întoarce, se dă jos și se urcă mama care traversează singură. Cu barca vine înapoi fata, ia băiatul și trece din nou împreună pe malul celălalt. Fata se dă jos, băiatul vine înapoi și dă locul tatălui. Tatăl trece singur pe partea cealaltă, coboară. Fata se urcă din nou și vine să ia pe băiat.

No. 32 Iluzie optică! Depinde de cum privești: se pot vedea și 6 și 7 cuburi.

No. 33 Na pol e on } Napolcon.
noel op an }

Am fost rugați să dăm o mică explicație cu privire la felul cum se deslegă jocurile de cuvinte încrucișate. Deslegătorii rutinați vor zâmbi, însă îi rugăm să fie indulgenți și să nu uite că și dâșii au fost odată începători... și-au avut nevoie de un cuvânt explicativ. Diferența a fost că d-lor l-au primit verbal, pe când cetitorii Amicului îl primesc în scris, cu alte cuvinte mai complicat și mai puțin ușor de priceput.

Pentru a înțelege cât mai bine explicația, rugăm pe cei interesați să-și procure ultimele două numere din Amicul Tinerimii și să urmărească jocul No. 25. Aveți în față un pătrat mare, în care se află alte

multe pătrățele mici, unele albe, altele negre. Pătrățelele albe trebuiesc înlocuite cu litere, cari cetite dela dreapta spre stânga, sau de sus în jos, să dea cuvinte de sine stătătoare, de unde denumirea de cuvinte încrucișate. Aceste cuvinte nu se pot pune la întâmplare și pentru ca să se poată găsi ușor, autorul jocului dă unele indicațiuni cu ajutorul cifrelor. Explicația care se dă, pentru ca să se găsească cuvântul dorit dela o cifră, trebuie să dea un cuvânt format din atâtea litere câte pătrățele sunt pe șirul la capătul căruia se află cifra. Așa de pildă avem la jocul de față, în primul pătrățel dela stânga sus, cifra No. 1, ceea ce înseamnă că, orizontal (dela stânga la dreapta), trebuie să găsim un cuvânt cu 5 litere, pentru că șirul întâiu, în capătul căruia se află cifra 1, are 5 pătrățele (până la pătrățelul negru). Sub desen, la explicații, ni se dă indicația că cifra No. 1 trebuie să dea un împărat în Izrael. Împărații în Izrael avem mulți, dar ni s'a dat indicația că ne trebuie un nume format din 5 litere. Cei cari s'au căsnit să-l găsească, au aflat că e vorba de DAVID (urmăriți în numărul celălalt la „Soluțiile jocurilor”). Aceasta a fost orizontal. Acum trebuie să găsim, tot sub cifra No. 1, un cuvânt vertical (de sus în jos), dar de data aceasta format din 6 litere (pentru că de sus în jos, până la primul punct negru întâlnit, sunt 6 pătrățele). Explicația ne spune că în aceste 6 pătrățele trebuie să intre 6 litere cari să formeze un nume de profet luat în captivitate. Avem deja un punct de sprijin dela deslegarea orizontală. Dacă suntem singuri că orizontal e vorba de cuvântul „David”, vertical va trebui să fie un cuvânt care să înceapă tot cu litera D. Rămâne de găsit celelalte 5 litere. Cu o mică efortare de memorie, vom afla că profetul luat în captivitate, al cărui nume începe cu litera D, este DANIEL. Deci avem la No. 1, orizontal cuvântul DAVID și vertical DANIEL. Pentru o mai deplină înțelegere, să luăm cifra 20. În textul explicațiilor vedem că cifra 20 figurează numai în grupul orizontal, ceea ce înseamnă că vertical nu dă niciun cuvânt. La cifra 20 avem numai două pătrățele și la explicații ni se spune că e vorba de o notă muzicală. Cu o singură excepție, toate notele muzicale au două litere. Care să fie? Putem

Poșta redacției

Colaboratorii cari trimit material pentru revistă Redacției și cer sau așteaptă un răspuns și ar dori ca răspunsul să rămână numai pentru dâșii, sunt rugați să adauge la semnătură un pseudonim.

Manuscrisele publicate sau nepublicate, nu se înapoiază.

Când vă crede de cuvîntă că este necesar, Redacția își rezervă dreptul de a modifica sau corecta manuscrisele trimise spre publicare.

pune la întâmplare una dintre ele, însă vom vedea dacă este bună, căutând și verificând cu deslegarea dela No. 16. Cifra 16 vedem că figurează la explicații și orizontal și vertical. Orizontal un cuvânt cu 5 litere, vertical la fel. Orizontal trebuie să găsim un cuvânt sinonim (care să însemne același lucru) cu „peștera”, iar vertical cu „a săpa”. Bine înțeles că, în cazul de față, ca și la cifra No. 1, pentru că e vorba de cuvânt de colț, cuvântul va începe și într-o direcție și în cealaltă cu aceeași literă. După încercare cu mai multe cuvinte să zicem că nimerim cuvântul bun: orizontal GROTA, vertical GRAVA. Cu ocazia această constatăm că la cifra 20 cade litera R. Din seria notelor muzicale cu R avem pe Re. Idem la cifra 17 vertical. Să mai luăm cifra 26. Vedem că dă un cuvânt numai vertical de 5 litere. Cu ajutorul explicației trebuie găsit. Cifra 30 dă orizontal un cuvânt de 2 litere, vertical unul de 4 litere. Pe baza explicației se pot afla. Veți face constatarea că prin deslegarea unui cuvânt, se ușurează găsirea următorului și a tuturor celorlalte.

(Ca încheiere, o mică sugestie în treacăt și în paranteză... Toată această lungă explicație, și care poate pentru unii încă n'a fost suficientă, s'ar fi putut evita: prin deducție și comparație se putea foarte ușor găsi cheia jocului, având într'un număr al revistei problema, în celălalt soluția. Numai că, și aici ca și în alte direcții, e nevoie, de un dram de imaginație... care din nenorocire nu se cumpără!)

E. S. Bacău. — Nu știm ce să credem: ori o farsă, ori un zel extraordinar. Am primit dela d-voastră de două ori răspunsurile. Curios este că scrisul și răspunsurile diferă, însă numele și adresa sunt aceleași. Două deducții: ori ați autorizat pe cineva să răspundă în numele d-v. și, pentru a avea mai multă siguranță, ați răspuns și personal; ori cineva a vrut să vă facă o farsă, care poate avea ca izvor: simpatie sau gelozie. Nu sunt excluse și alte ipoteze. Oricum ar fi, mulțumim persoanei care a scris dublul exemplar, pentru osteneală și cheltuială... Plicul a costat parale, hârtia la fel, cerneala nu mai puțin, plus mărcile și plus timpul!

R. Müller. — Cetiți problema No. 13.

Al. Petrescu. — Încă odată, mulțumirile noastre cele mai vii pentru ajutorul și concursul dat cu ocazia Congresului la Brașov. Orel pe cari le-ați sacrificat au fost răsplătite prin efectul de neuit făcut pe loc, ecurile pe cari le mai auzim și acum, și prin rezultatele îmbucurătoare obținute ulterior. Amicul vă rămâne îndatorat.

Moșmartin. — Dacă am publica jocul întocmai, ar fi o plagiatură. Ce puteți face pentru viitor, este să vă inspirați după modelul unui joc găsit în altă revistă și să alcătuiți ceva personal. Atunci bucuria va fi

mai mare și pentru d-voastră și pentru noi.

George Steblea. — Problema încă nu e clară! Trenul No. 1 trece 50 de vagoane pe linia de rezervă, apoi pe linia principală; dar restul de 50 de vagoane cum manevrează, singure, fără locomotivă?

J. Iaciu. — Regretăm foarte mult că nu vă putem răspunde, deoarece chestiunea nu intră în atribuțiunea noastră. Adresați-vă Comitetului Conferinței.

Punghina. — Amicul aparține tuturor. Poate vă facem o surpriză dacă vă spunem că are mulți cetitori ca d-voastră, chiar foarte mulți. După nume, nu-i puteți cunoaște, dar vă asigurăm că n'ați face excepție. Pentru numărul viitor așteptăm și răspunsul d-voastră.

Vetuța Ioan. — Dar soluțiile?

Persoana care ne-a trimis un joc de cuvinte încrucișate în formă de cruce având cuvintele următoare pe părțile laterale ale crucii: Irod și Amin, este rugată să-și anunțe numele, sau dacă dorește să rămână necunoscută, să specifice.

Gandî. — D-voastră faceți parte din grupa „simpaticilor”. O revistă, oricare ar fi genul ei, e imposibil să nu aibă cetitori „simpatici” cari, din „simpatie” să dea sfaturi Redacției. N'avem cuvinte și nu știm cum, să le așternem pentru ca să scoatem în evidență „simpatia” cu care vă mulțumim pentru cele scrise. Profităm însă de ocazie, ca totodată să vă rugăm, în spiritul cel mai „simpatic” să lăsați cele pomenite la aprecierea Redacției, care are de ținut cont de multe altele, poate și mai importante, și cari, fiți siguri, nu se aseamănă între ele. Ni s'ar pare că nu v'am spus tot, dacă nu v'am ruga să consultați un dicționar mai recent, căci se zice că și pe vremea „simpaticilor” noștri strămoși existau dicționare cari serveau la tălmăcire.

Don Jorge senior. — Este mai mult o curiozitate de calcul, nu o problemă. Știm precis că majoritatea deslegătorilor vor prefera să numere bucată cu bucată ca să afle rezultatul, decât să se frământă pentru a afla felul calculului. Dacă mai aveți altele, trimeteți. Mulțumim anticipat.

Sătescu Ioan. — Rezoluția indescrifabilă. Rugăm repetați problema.

Grigor-Nad: — Ne pare bine că și printre cetitori sunt persoane cari cunosc termeni grafici. Nu știm dacă întâmplarea a făcut ca să-i cunoască, fiind amatori sau dacă este vorba, în cazul d-voastră, de un profesionist. Nu credem, pentru că dacă ar fi fost așa, ați fi ghicit motivul. Și pentru ca să nu rămâneți în nedumerire, să vi-l spunem noi: din lipsă de spațiu. Prescurtarea nu v'a vizat numai pe d-voastră. Observați că n'ați fost singurul. De data aceasta litera fiind mai mică, am putut pune numele întreg. Dar nu pentru a pune numele întreg am ales un caracter mai mic, ci pentru că deslegătorii s'au dublat la număr și nu am fi putut face altfel. Se prea poate ca în viitor, tot din motive de spațiu (pe cari nu le-ați cunoscut), să fim nevoiți să rămânem tot la această literă mică și tot cu prescurtările din trecut. Ce să facem? N'avem încotro! Îngăduiți-ne această slăbiciune.

Țigănașul: — N'am vrea să vă dăm de gol, însă vă mărturisim că ne-am uitat de 3 ori la nume, neștiind cui să ne adresăm, țigănașului sau țigănașei? ... Fie lui, fie ei sau lui pentru ea, îi spunem că primim cu plăcere.

Pentru fotografiile amatori: — Redacția face cunoscut tuturor celor cari vor reuși să ia instantanee frumoase, reprezentând vederi pitorești, grupuri de excursioniști, portrete interesante sau orice poze originale, că le primim cu bucurie spre publicare.

C. Miron. — Vă mulțumim călduros pentru invitația făcută și totodată vă cerem scuze pentru neîmplinirea dorinței. Cu dragă inimă am fi răspuns, dacă serviciul n'ar fi fost de natură să ne împiedece. La prima ocazie favorabilă, vă promitem că nu vă vom ocoli ci dimpotrivă vom prefera, la oricare altă, destinația d-voastră.

Loty. — Ne spuneți cu privire la o maximă citită în penultimul număr, că nu sunteți pe deplin de acord cu ideea lui Swift, pentru că merge prea departe în amândouă direcțiile. Atunci e foarte simplu: dacă nici nu gândiți pe deplin, nici nu simțiți pe deplin, luați o cale de mijloc! Simțiți puțin și gândiți puțin. Atunci pentru d-voastră lumea va fi o tragicomedie!

Stela. — Cetiți problema 24 din No. 2.

— Deslegătorii jocurilor sunt rugați să trimeată răspunsurile pe adresa Redacției, până cel târziu la 15 Noembrie 1934, dată când numele d-lor vor fi strânse la un loc și se va trage la sorți. Vor fi șase câștigători. Primilor trei li se oferă un abonament la Amicul Tinerimii pe anul în curs și li se publică fotografiile în numărul următor. Celorlalți trei li se oferă, în plus, o mică surpriză care o vor păstra ca amintire din partea Amicului Tinerimii.

— Atragem atenția celor interesați că deslegările trimise nouă în plicuri deschise, cu adresa noastră tipărită, și cari nu trec peste greutatea unei scrisori obișnuite, (0,20 gr.) se franchează numai cu 1,50 (un leu și 50 bani aviație.)

— Recomandăm cetitorilor noștri să urmeze și să trimeată regulat deslegările, la fiecare număr, deoarece la sfârșit de an au șanse să se bucure încă de o altă surpriză, care va fi amintită în numărul viitor.

— Rugăm insistent pe toți participanții la jocuri să aibă câte o fotografie pregătită, ca atunci când vor fi anunțați că fac parte dintre câștigători, să nu fie nevoiți să fugă la un fotograf-amator și să scoată o poză „la minut”. Ținem să anunțăm că pe viitor orice fotografie nereușită, sau mai bine zis nu destul de bine reușită, va fi respinsă, iar câștigătorul înlocuit.

GLUMA.

Un trecător: — Ești liber birjar?

Birjarul: — Da!

Trecătorul: — Trăiască Libertatea!

ENTUZIASM.

— Cunoști bine Buftea?
— Foarte bine! Când locuim la București mai duceam acolo în fiecare săptămână să petrec 15 zile.

RASPLATA.

— Lilico, de ce nu faci exercițiile la pian? Până alaltăeri, le făceai și-ți dădeam cincii lei pe zi... De alaltăeri, de ce-ai încetat!

— Fiindcă, mămicule, vecinii de sus îmi dau zece lei pe zi, să nu le mai fac!

INTRE BOIERI.

Cuconu Lache dela Bacău se dusese la prietenul său Fotache dela Craiova.

— Dragă Lache, de ce n'ai adus și pe cucoana Narsița să se mai distreze și ea pe la noi?

— Apoi eu n'am obiceiul să mă duc la vie cu strugurii în batistă...

PE STRADA.

— Domnule, te rog chiamă-ți câinele de lângă mine. Simt cum mi se și urcă un purice pe picior.

— Cuțu, vino incoace! Domnul are purici.

MODA.

Un croitor întâlnește pe stradă un client care nu și-a plătit încă ultimul rând de halne. Clientul salută pe croitor fără nicio jenă.

— Maestre, ia spune ce fel de costum se poartă anul acesta?

— Plătite! răspunde croitorul, scurt.

PRINTUL ȘI OCHIURILE.

Se știe că răposatul rege Albert I. al Belgiei era un mare pasionat al munților. Pe când era încă prinț, bucurându-se poate de ceva mai multă libertate, de multe ori pleca fără să spună nimănui unde merge, se îmbrăca la fel ca oricare alt muritor, și se strecura printre concetățenii săi, fără să fie recunoscut. Plimbările acestea incognito îl distrau grozav. De altfel, chiar fiind rege proceda de multe ori la fel, însă fără aceiași succes, pentru că era repede demascat de cei mulți care-l cunoșteau.

Intr'o zi, luându-și direcția munților, după mai multe ore de mers și fiindu-i foame, se opri la o fermă izolată pentru a lua ceva de mâncare. Din nenorocire Alteța n'a putut fi servită decât numai cu niște ochiuri pentru care i s'a cerut 2 poli de aur.

— Dar cum se face, zise prințul mirat, că ouăle sunt așa de rare pe la voi?

— Alteță, vă înșelați, îi răspunde fermierul care recunoscuse pe excursionistul deghizat, nu ouăle sunt rare, dar prinții sunt rari pe la noi!

Girardi, celebrul comic vienez vizitând într'o zi pe actrișa Katerina Schroll, aceasta îl invită să ia cafeaua cu dansul. Deodată apăr pe neașteptate împăratul Franz-Joseph. Prezența majestății sale — despre care se spune că o curta discret pe celebra artistă — îl turbură profund pe Girardi care pur și simplu amuțise.

Împăratul observând această subită tăcere, se adresă lui Girardi:

— Dece atât de tăcut?

— Tăcut, Majestate? zise Girardi. Ați mai luat vreodată cafeaua cu un împărat?

LA DOCTOR.

— Domnule profesor, când pui mâna aici pe stomac și apăs, mă doare grozav. Ce să fac?

— Să nu mai pui mâna.

LA RESTAURANT.

— Biftecul a fost mic și prost, chelner!

— Dacă într'adevăr a fost prost, atunci trebuie să vă pară bine c'a fost mic.

REȚETA.

Bancherul X... avea obiceiul, ca de câte ori întâlnea pe câte un medic cunoscut într'un salon, pe stradă, oriunde, cerea câte o consultație gratuită. În ziua de 10 Mai, când imbulzeala era în toul ei, bancherul X... întâlnește pe doctorul Y...

— Doctore, ia vezi ce am! Mă doare aici, și aici și aici.

— Fii bun, domnule X... închide puțin ochii, deschide gura, și scoate limba tare de tot.

Și pe când bancherul executa aceste sfaturi, medicul se făcu nevăzut, și mulțimea se uita uimită la bancherul care cu ochii închiși și cu limba scoasă, stătea în mijlocul trotorului ca un nebul.

LAUDA.

Un băiețandru, elev de liceu, se lauda către un coleg:

— Și am mâncat măi, o friptură, pe onoarea mea de vițel!

CORECTARE.

Un țigan ședea seara la usa cortului cu danciul lui care sta pironit cu ochii la stele și care într'un acces de bucurie țigănească zise:

— Ia uite, măi teteule, ce frumos răsare luciflenderul!

— Măăă!, da prost bălat mai am și eu, nu știe să zică cum se cade „ciulefărl”!

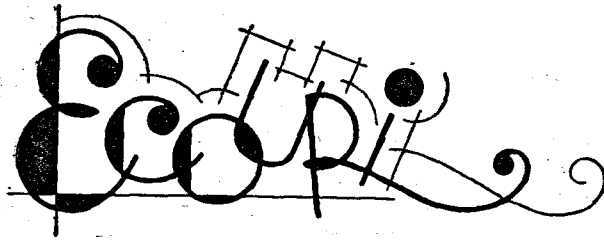
— Intr'un spital din Buda-
pesta a fost internată o croi-
toareasă care a suferit răni
grave interne, în următoarele
împrejurări: ea a visat noap-
tea că se află într'un avion
care s'a prăbușit. În vis a su-
ferit chinuri groaznice și s'a
trezit țipând. Când a vrut să
se ridice, a constatat că se
prăbușise din pat. În cădere
s'a ales cu patru coaste rupte.

— Când Lindbergh a traversat Atlanticul,
ziariștii au făcut mare caz de vârsta lui așa
de puțin înaintată. Toată lumea spunea că
nu-i decât un student. Cu toate acestea el era
cu un an mai mare decât Pitt, când a fost numit
prim ministru în Anglia. Și cu 8 ani mai
mare decât Mendelssohn, care era încă adoles-
cent, când a scris uvertura din „Visul unei
nopti de vară”. La 18 ani Chatterton, poetul
genial, era om format; de asemenea Galois,
matematician la 20 de ani. Jane Aussen a scris
cele mai bune romane la 21 ani. Shelley a ter-
minat opera sa poetică la 30 ani; Schubert, ul-
timele simfonii la 31 ani; André Chénier a
compus ultimelē versuri la 32 ani; Mozart la
35 ani. Danton la aceeași vârstă; Bizet și By-
ron la 36 ani își aveau operele terminate, și
numele lor omportalizat. Ceea ce înseamnă că
foarte mulți artiști au atins apogeul carierei
lor, în tinerețe.

— Nu de mult s'au luat la hârjă pe stră-
zile Londrei un câine lup și un irish bulldog.
„Duelul” a avut urmări la tribunal și în fața
unor martori numeroși s'a dezbătut problema:
care din doi a fost agresorul. Deoarece acest
lucru nu s'a putut stabili, s'a hotărât ca pro-
prietarul câinelui mai grav rănit să fie des-
păgubit de către celălalt, urmând să i se plă-
tească cheltuelile de vindecare ale pacientu-
lui patruped.

— La Londra femeile au început să lucreze
acum și în domeniile în care n'au activat până
aci decât bărbații. Sunt de pildă zidari, fier-
rari, turnători, mecanici, monteurii și minieri
femei; femeile muncesc și în porturi ca ha-
mali, la mori și sunt și ingineri de mine.
Bărbați cari să facă lucrul femeilor, încă nu
s'au anunțat.

— În Cehoslovacia sunt în medie două mii
de absolvenți ai diverselor facultăți universi-
tate, cari își iau anual diploma de doctori.
Procentul feminin e relativ însemnat, figurând
cu 20 la sută. Iată o clasificare după facul-
tăți: doctor în drept 849 (femei 51); în medi-
cină 555 (104); în farmacie 402 (206); în
științe naturale 148 (24); în filozofie 103 (33);
doctori veterinari 63 (1); în teologie 5. Nu
sunt în totul decât 15 la sută străini.

— Dacă ar mai exista și astăzi legile dra-
conice de pe vremuri care pedepseau înjură-
turile, cu siguranța că am auzi mai puține
vorbe triviale. Așa de pildă în epoca lui Car-
rol cel Mare, înjurătura era pedepsită cu tor-
tura, iar martorul care a auzit o înjurătură din
gura altuia, fără să fi făcut cuvenitul denunț,
era pedepsit la fel. Sfântul Louis se mulțu-
imea să condamne pe cei ce injurau la stigma-
tizare și în caz de recidivă ordonase să li se
găurească limba și buza cu un fier roșu. În
urma intervenției lui Clement al IV-lea aceste
pedepse au fost înlocuite cu amenzi, muti-
larea cu bicul și ținutarea la stălpul infamiei.
Philippe de Valois a fost mai aspru hotărând
ca în caz de recidivă să fie crăpată întâiu
buza de sus a inculpatului, apoi la o nouă
greșeală, buza de jos. La a cincia recidivă, i
se smulgea criminalului limba. În ziua de 8
August 1502, un delicvent vinovat de înjură-
tură a trebuit să ceară iertare în fața biseri-
cei Notre Dame, într'un hărdău de lături. De
acolo a fost dus la târgul porcilor și ars de
viu după ce i se tăiasse limba.

— La Antariilo, în Texas, a avut loc o
mare întrunire a soacrelor, la care au luat
parte peste 2.000 femei, în drept să se bucure
de acest titlu. Toate purtau la piept insigne
soacrelor americane, mazărica. S'a decretat
firește, un premiu de frumusețe celei mai fru-
moase soacre din lume, ea se bucură de nouă
gineri și șapte nurori. Nu s'a petrecut niciun
incident și întrunirea n'a fost turburată de ni-
cun ginere. Se pare că dimpotrivă, aceștia au
fost mulțumiți că măcar în timpul duratei con-
gresului scapă de soacrele respective.

— Invenția algebrei se atribuie geometriului
Diofante dela școala din Alexandria, care a
trăit în secolul al IV-lea a erei noastre. A-
ceastă știință a fost cultivată și răspândită de
către arabi, care i-au dat numele actual. Leo-
nard de Piza a răspândit-o în Italia în seco-
lul al IV-lea. De atunci a făcut progrese rap-
vide în Europa. Francezul Viete i se dato-
rește, în secolul al XVI-lea, introducerea li-
terelor din alfabet în aceste calcule mate-
matice. Mai târziu Hariot, Girard și mai ales
Descartes au mai aprofundat această știință.

— Un director de teatru
fiind întrebat de ce nu-și pre-
tere vilegiatura la țară, ci
preferă să rămână la Paris,
a răspuns arătând spre pomii
de pe bulevard: „Această pă-
dure îmi ajunge”. În adevăr,
dacă s'ar grupa la un loc toți
copacii Parisului, s'ar alcătui
un codru impunător. Parisul
numără 89.314 copaci de esen-
țe diverse. Pentru a-i stropi,
municipiul cheltuște anual 623.000 franci. E
o cheltuală necesară, căci măcar cu ajutorul
pomilor se mai ozonifică aerul viciat al me-
tropolei.

— Diferite nuanțe de mers; distanța în metri
parcursă într'o secundă de:

un melc	0,0015
un cal la pas	1,1
o muscă sburând liniștit	1,6
un vânt ușor	2
un cal la trap	2,1
un vânt rece	4
un cal la galop	4,5
o corabie cu voal	4,6
un vapor, iușeală mijlocie	5
un transatlantic	10
un biciclist	15
un vânt de furtună	16
un tren rapid	25
un cal de curse (de rasă)	25,3
un vultur	31
un vânt de ciclon	39
o rândunică	45,3
un porumbel călător	26

— Păduchii trăiesc 3—6 săptămâni; păian-
jenul 1—2 ani; broasca poate trăi 5 ani; ie-
purele 7 ani; soarele 8 ani; capra și vrabia
10 ani; oaia 12 ani. Furnicile ating 15 ani
și greeri 17. Boul, porcul, porumbelul, lipi-
toarea, racul, până la 20 ani; calul și păunul
25 de ani; măgarul 30 de ani; găscă și peli-
canul 50 de ani. Există țipari cari trăiesc
60 de ani. Și leul, rinocerul, cămila pot ajunge
la 60 de ani; catărul 80 de ani. Papaгалul,
corbul, vulturul, broasca țestoasă, dela 60
până la 100 ani. Lebăda, barza, cioara ating
100 de ani; șoimul, știuca 150 de ani, elefan-
tul 200 de ani, crocodilul și crapul 300 de ani.

— Muzica nu indulcește numai moravurile,
dar stimulează și puterea de muncă. Direcția
unei mari fabrici de țigări observase
că lucrătoarele munciau cu mult mai mult spor
cântând în timpul lucrului. Atunci direcția a
organizat ea însăși concerte simfonice pentru
personalul fabricii în timpul lucrului. Se pare
că experiența a reușit complet, producția in-
tensificându-se în mod uimitor. În epoca ra-
dioului pilda poate fi imitată cu ușurință.

Director: V. FLORESCU

Anul II. 1934

No. 4.

AMICUL TINERIMII

REVISTA TRIMESTRIALĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

Bucureștil IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.

Comenzile și sumele se vor adresa Administrației,
iar coresp. redacțională pe adresa redactorului.

Redactor: P. P. PAULINI IUL

Abonamentul:

pe un an Lei 32.—
prețul unui număr „ 8.—